

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.900 van 20 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2006.

Gezien het arrest nr. 184.749 van 25 juni 2008 van de Raad van State waarbij het arrest nr. VB/06- 3279/ON1429 van 22 februari 2007 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vernietigd wordt.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 30 augustus 2008.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VINOIS loco advocaat C. CALEWAERT en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
 - 1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 25 januari 2006 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 januari 2006.
 2. Op 3 maart 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende een dringend beroep in op 6 maart 2006. Hij werd gehoord op 10 april 2006.

3. Op 14 april 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 4 mei 2006.
4. Op 12 juli 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd betekend op 17 juli 2006. Het vluchtrelaas en de motivering van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"A. Vluchtrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 augustus 1966 in Mashtal el Helou, nabij Tartus. U bent een maronitische christen. U vervulde uw legerdienst van 1989 tot 1992 bij de Syrische Militaire Veiligheid. U werd aangesteld als cipier in de Mezze-gevangenis in Damascus. Daar was U onder meer verantwoordelijk voor de bewaking van een aantal belangrijke politieke gevangenen, onder meer Salah Jadîd, Nûr ad-Dîn al-Atâsî, Muhammad Rabâh at-Tawîl en Ahmad Suwaydânî. U was verantwoordelijk voor hun voedsel, medische toestand, hun bezoek en de tijdens het bezoek gevoerde gesprekken. Ongeveer één maand voor U uw legerdienst voltooide vroeg uw bevelhebbend officier of U niet in dienst wilde blijven. U weigerde. U was bevriend met de priester van uw dorp, Ibrâhîm Sallûm. Die wilde weten of er in Mezze ook christelijke Libanese gevangenen opgesloten zaten. U speelde hem verschillende namen door. Op 13 oktober 1992 voerde de Militaire Veiligheid een razzia uit in de omgeving van uw dorp. Twaalf maronieten, onder wie Sallûm en uw broer Elia, werden gearresteerd. De Veiligheid was ook naar U op zoek omdat U de namen van een aantal gevangenen aan de pastoor had doorgespeeld. Die laatste zit nog steeds vast. Uw broer werd in 1996 vrijgelaten nadat hij in detentie blind was geworden. U vluchtte naar Libanon en bleef daar zonder problemen wonen tot 2001. U keerde op 27 januari 2001 naar uw ouderlijke woonst terug om uw familie te bezoeken. U kwam aan omstreeks tien uur in de voormiddag. Om vier uur in de namiddag stopten drie wagens voor het huis, terwijl U op de veranda zat. U herkende één van de mannen die uitstapten als een lid van de Militaire Veiligheid. U vluchtte het huis binnen en ontsnapte door het achterraam. U werd achtervolgd door leden van de Veiligheid, die verschillende keren op U schoten. U kon echter ontkomen en weer Libanon bereiken. Daar woonde U de volgende jaren zonder problemen. Na de moord op Rafik Hariri namen de anti-Syrische gevoelens echter toe. Op 10 december 2005 gaf een bekende Syrische journalist, Gebran Tueni, kritiek op de Syrische invloed in Libanon. Bij die gelegenheid sprak U tegenover verschillende Libanese vrienden de hoop uit dat God de man zou beschermen vermits zijn leven is gevaar was. Twee dagen later werd Tueni vermoord. Op 15 december 2005 belde uw vriend Charbel Sukkar U op met de boodschap dat verschillende mensen die uw uitspraak gehoord hadden daar zwaar aan tilden. Hij raadde U aan het land te verlaten. Omstreeks het middaguur wilde U naar uw werk vertrekken toen vier jongemannen, onder wie een lid van de Forces Libanaises die U kende, Michel Had-Shiti, U aanvielen en aftuigden. U brak verscheidene ribben. Ook uw auto werd beschadigd. U bleef enige tijd bewusteloos en ging daarna weer uw huis binnen om U te verzorgen. Daarna reed U naar de privé-woonst van uw werkgever. Onderweg werd U achtervolgd door de vier zelfde mannen die vanuit hun auto verschillende waarschuwingsschoten losten om U angst aan te jagen. U besloot dat het in Libanon niet meer veilig voor U was. Vermits U in Syrië gezocht werd was een vlucht daarheen onmogelijk. U dook onder bij uw werkgever en bent op 12 januari in Tripoli aan boord gegaan van een schip met bestemming Europa. U hebt op 26 januari 2006 in België asiel aangevraagd.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dient nu, na een grondig heronderzoek van de stukken uit uw administratief dossier en na lezing van de door U ingediende vragenlijst (dd. 23 april 2006), door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van

Genève gezien er aan uw verklaringen geen verder geloof kan worden gehecht. Bijgevolg acht het CGVS het niet noodzakelijk U nogmaals te horen.

Zo verklaart U voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat U tijdens uw legerdienst cipier was in de Mezze-gevangenis. U was er verantwoordelijk voor hooggeplaatste politieke gevangenen als Salah Jadîd, Nûr ad-Dîn al-Atâsî, Muhammad Rabâh at-Tawîl en Ahmad Suwaydânî. U stelt voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat U onder meer verantwoordelijk was voor het bezoek dat ze kregen en wat er tijdens dat bezoek werd verteld (gehoorverslag DVZ, p.10). In dringend beroep herhaalt U dat U verantwoordelijk was voor hun visites en dat U aanwezig moest blijven om te horen wat er gezegd werd tijdens de bezoeken en om de documenten te bekijken die er werden uitgewisseld. Belangrijk is dat U in uw verklaringen telkens de meervoudsvorm hanteert (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.27 & p.30). Wanneer echter wordt ingegaan op de namen van de echtgenotes van de gevangenen en de identiteit van diegenen die hen bezochten beweert U plotseling dat Salah Jadîd weigerde om bezoek te ontvangen en dat Muhammad Rabâh at-Tawîl en Ahmad Suwaydânî niet gerechtigd waren om bezoek te ontvangen (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, pp.30-32). Erop gewezen dat U in uw eerdere verklaringen steeds in de meervoudsvorm hebt gesproken over het bezoek en dus minstens de indruk gaf dat ze alle vier bezoek ontvingen zegt U dat U wel was aangesteld als verantwoordelijke voor bezoekers maar dat drie van de vier in feite geen bezoek mochten ontvangen. Gewezen dat U eerder zei te moeten luisteren naar de inhoud van de gesprekken tussen de gedetineerden en hun bezoekers zegt U dat dat wel uw verantwoordelijkheid was, maar dat er geen gesprekken zijn gevoerd door drie van de vier (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.35).

Het is merkwaardig dat uw kennis over deze eminente Syrische personaliteiten, die U naar eigen zeggen een jaar lang moest bewaken, uitermate beperkt is. Gevraagd naar de politieke carrière van Jadîd weet U nauwelijks enige concrete gegevens te verstrekken. Dat is vreemd vermits het hier toch de sterke man van Syrië betreft vóór Hafiz al-Assad. Gevraagd of hij nog in leven is, zegt U herhaaldelijk dat U dat niet weet (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, pp.28-29 & p.33). Jadîd is in 1993 overleden. Sedert wanneer hij vast zit weet U al evenmin (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.34). Dat is opvallend omdat het simpelweg in het jaar 1970 is gebeurd, het jaar van de machtsovername van Hafiz al-Assad. Het is al evenzeer merkwaardig dat U niet weet of Muhammad Rabâh at-Tawîl en Ahmad Suwaydânî nog in leven zijn (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.31). De heren zijn respectievelijk in 1993 en 1994 overleden. Ook uw verklaringen over de bezoeken aan Nûr ad-Dîn al-Atâsî kenmerken zich door een buitengewone vaagheid (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, pp.29-30). Ingevolge hiervan rijzen twijfels over de geloofwaardigheid van uw beweringen dat U cipier bent geweest van de bewuste vier mannen in Mezze. Kopieën van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert zijn bij het administratief dossier gevoegd.

U verklaart dat U Syrië hebt verlaten omdat U de namen van Libanese christelijke gevangenen hebt doorgespeeld aan Ibrâhîm Sallûm, een Maronitische priester die naderhand van collaboratie met Israël werd beschuldigd, in 1992 zou zijn gearresteerd en nog steeds gevangen zit. Gevraagd of hij na veertien jaar nog steeds in de cel zit, zegt U dat de paus en de patriarch dat weten (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.16). Uit een mededeling van Monseigneur Massoud Massoud, Bisschop van de Maronitische Eparchie van Lattakiya, blijkt echter dat de bewuste arrestatie geen band had met politiek en er ter zake geen sprake was van enige 'vervolging' door de Syrische autoriteiten. Een kopie van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is eveneens bij het administratief dossier gevoegd.

U stelt dat U tussen 1992 en 2001 in Libanon woonde en op 27 januari 2001 uw familie ging bezoeken in Syrië. U kwam aan om 10 uur in de ochtend. U zat om 4 uur in de namiddag op de veranda voor de ouderlijke woonst toen er drie auto's van de Veiligheid stopten. De agenten probeerden U te arresteren. Toen U via het achterraam ontsnapte schoten de agenten op U (gehoorverslagen DVZ, p.11 & CGVS, dringend beroep, pp.22-24). Gevraagd hoeveel keer ze schoten zegt U 'heel veel' (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.24). Het is merkwaardig dat U over het feit dat ze U onder vuur namen niets hebt vermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Gevraagd hoe U wist dat de drie auto's die stopten en de mannen die uitstapten tot de Veiligheid behoorden, zegt U dat U één van de agenten herkende (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.23). Ook dit feit hebt U niet gesignaleerd voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is voorts opvallend dat U erin geslaagd bent te ontsnappen. Volgens uw verklaringen probeerden de agenten U op te pakken nauwelijks zes uur na uw

aankomst, ze kwamen met drie wagens ter plaatse en ze schoten herhaaldelijk toen U probeerde weg te komen. Indien uw aanhouding zo'n grote prioriteit was voor de Syrische diensten is het wel bizar dat de Veiligheid niet méér pogingen heeft ondernomen om te beletten dat U er van door kon gaan. Het tamelijk gespierde optreden van de Veiligheid tijdens deze episode contrasteert dan weer met uw verklaring dat uw familie slechts in beperkte mate is verontrust nadat U weer was ontsnapt naar Libanon (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.25).

Er dient voorts opgemerkt dat uw feitelijk relaas over het geweld waar U zegt het slachtoffer van geweest te zijn zich kenmerkt door een tegenstrijdigheid en verschillende anomalieën. Zo verklaart U voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat U in de avond van 15 december 2005 door Had-Shiti en drie anderen in elkaar werd geslagen (gehoorverslag DVZ, p.12). In dringend beroep luidt het echter dat U in de ochtend van die dag werd aangevallen. Gevraagd naar het uur stelt U dat het ongeveer 11.30 à 12.00 was (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, pp.07-08). Met deze zware tegenstrijdigheid geconfronteerd loochent U de versie voor de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.37). Deze verklaring van uwentwege is echter niet afdoende om deze discrepantie teniet te doen daar u het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat dit u in het Arabisch was voorgelezen, voor akkoord hebt ondertekend (gehoorverslag DVZ, p.14).

U stelt voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat U op 15 december 2005 telefonisch de raad kreeg van uw vriend Charbel Sukkar om Libanon te verlaten (gehoorverslag DVZ, p.12). Gevraagd in dringend beroep wanneer de bedreigingen tegen uw persoon zijn begonnen antwoordt U dat U het gevaar vernam door de bewuste telefoon van 15 december (gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p.08). Verder in het gehoor stelt U echter dat U tussen 12 en 15 december dagelijks telefonisch contact had met Sukkar, die U telkens waarschuwde voor de bedreiging tegen uw persoon en U aanspoorde om het land te verlaten. Gevraagd of U na uw vertrek uit Libanon nog contact hebt gehad met Sukkar zegt U merkwaardig genoeg van niet (gehoorverslag CGVS, pp.13-14). Dat is hoogst merkwaardig vermits Sukkar een vriend is van U en ook een bekende van de mannen die U bedreigen. Hij is de persoon die een oordeel kan vellen over de door U beschreven bedreiging tegen U in Libanon. Dat U geen contact met hem hebt opgenomen is dan ook erg bevreemdend.

Ingevolge voorgaande anomalieën, tegenstrijdigheden en omissies moet worden geconcludeerd dat aan uw asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht.

Ter ondersteuning van uw aanvraag biedt U verschillende documenten aan, met name een militair zakboekje, een dossiernummer van uw aanvraag voor de Libanese nationaliteit, een diploma en een Libanees rijbewijs. Deze documenten hebben geen directe relevantie voor uw relaas. Ze zijn dan ook niet van die aard om de appreciatie van het Commissariaat-generaal omtrent uw dossier in een positieve zin te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Ten gronde.

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en van een manifeste beoordelingsfout, geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" en onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.
2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken, na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier en na lezing van de door verzoeker ingediende vragenlijst, dient

te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt zijn land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève gezien er aan zijn verklaringen geen verder geloof kan worden gehecht. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat het merkwaardig is dat verzoekers kennis van de eminente Syrische personaliteiten, die hij naar eigen zeggen tijdens zijn legerdienst in de Mezze gevangenis van Damascus moest bewaken, uitermate beperkt is, dat hij blijkens zijn verklaringen Syrië verliet omdat hij de namen van Libanese christelijke gevangenen had doorgespeeld aan Ibrahim Sallum, een maronitisch priester die naderhand van collaboratie met Israël werd beschuldigd, in 1992 zou zijn gearresteerd en nog steeds gevangen zit, terwijl uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat deze arrestatie geen verband had met politiek en er geen sprake was van vervolging door de Syrische autoriteiten, dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat de agenten schoten losten bij zijn ontsnapping tijdens het bezoek aan zijn familie op 27 januari 2001 en evenmin vermeldde één van de agenten te kennen, dat het bizar is dat de veiligheid niet meer pogingen heeft ondernomen om te beletten dat hij kon ontkomen, en dit contrasteert met zijn verklaringen dat zijn familie slechts in beperkte mate is verontrust nadat hij weer was ontsnapt naar Libanon, en het feitelijk relaas over het geweld waarvan hij zegt het slachtoffer te zijn geweest zich kenmerkt door een tegenstrijdigheid en verschillende anomalieën.

3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.
4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn vervolging door de Syrische autoriteiten baseert op het feit dat hij tijdens zijn legerdienst bij de militaire veiligheid tussen 1989 en 1992 in de Mezze-gevangenis van Damascus, namen zou hebben doorgegeven van Libanese christelijke/maronitische gevangenen aan de maronitische priester van zijn dorp, Ibrahim Sallum, die in 1992 zou zijn aangehouden op beschuldiging van collaboratie met Israël samen met een aantal jongeren uit het dorp, waaronder de broer E. van verzoeker, hetgeen verzoeker ter terechtzitting bevestigt. Verzoeker verklaarde tevens dat de priester nog altijd gevangen gehouden werd (gehoor dringend beroep, p.16).
5. Daargelaten de vraag of verzoeker inderdaad tijdens zijn legerdienst als cipier dienst heeft gedaan in de Mezze-gevangenis van Damascus, hetgeen in ieder geval niet vermeld staat op zijn militair boekje dat wordt voorgelegd (gehoor dringend beroep, p. 39), dient te worden vastgesteld dat verzoekers beweringen met betrekking tot de aanhouding van de priester van zijn dorp niet gestaafd worden door de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Immers blijkens de Cedoca-nota SYR2003-006w *“(is) de arrestatie en detentie van pater Ibrahim Sallum en anderen (...) het gevolg van praktijken die bisschop Massoud omschrijft als ‘une voie non honnête’ (sic), en zou niets te maken hebben gehad met politiek”* en *“benadrukt (Bisschop Massoud) met klem dat er hier op geen enkele manier ‘vervolging’ door de Syrische autoriteiten plaats vond”*. Deze informatie wordt door verzoeker in het

verzoekschrift niet betwist zodat derhalve geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas met betrekking tot de redenen van zijn beweerde vervolging, met name dat hij omwille van het doorspelen van namen van christelijke Libanese gevangenen door de Syrische autoriteiten wordt vervolgd. Bovendien wordt door verzoeker geen enkel begin van bewijs voorgelegd dat hij om welke redenen dan ook wordt vervolgd of geïsoleerd. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn broer E. omwille van politieke redenen samen met de priester van zijn dorp en andere jongeren werd aangehouden, zoals hij beweert tijdens zijn verklaringen (gehoor dringend beroep, p. 17).

6. Waar verzoeker stelt dat hij de situatie waarin zijn familie verkeert en het feit dat zijn broer nog steeds wordt bewaakt door de Syrische autoriteiten, niet heeft kunnen uitleggen tijdens het enig gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat de tolk een moslim was, merkt de Raad op dat verzoeker gedurende drie uur werd gehoord op 10 april 2006 en dat hij tijdens dit gehoor geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot de tolk, terwijl er hem bij aanvang van het gehoor werd op gewezen dat hij alle eventuele problemen moest melden, hetgeen hij heeft nagelaten. Overigens wijst de Raad erop dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag tot bescherming, vertrouwt, zodat zijn opmerking over de religie van de tolk de Raad niet kan overtuigen. Verder stelt artikel 6, §1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de Commissaris-generaal de asielzoeker minstens één keer oproept voor gehoor, wat in casu gebeurd is, en nergens wordt de verplichting opgelegd dat nadat de asielaanvraag ontvankelijk wordt verklaard voor verder onderzoek een nieuw gehoor moet worden georganiseerd. De Raad stelt vast dat verzoeker uitgebreid werd gehoord op het Commissariaat-generaal in het bijzijn van een tolk, dat hij uitgebreid zijn relaas heeft neergeschreven in zijn schriftelijke verklaring en dat zijn aanvraag wel degelijk goed werd "bestudeerd", hetgeen blijkt uit de toevoeging van een Cedoca-nota waaruit het onderzoek naar de door verzoeker aangehaalde feiten blijkt en waarvan de inhoud door verzoeker niet wordt betwist. Niets belet de Commissaris-generaal van een tweede gehoor af te zien indien hij van oordeel is dat hij voldoende is ingelicht en over voldoende elementen in het administratief dossier beschikt om op een gemotiveerde wijze zijn beslissing te nemen. Zo verzoeker stelt dat het belangrijk was om hem in het kader van zijn procedure ("au fond") te horen al was het maar om hem te confronteren met de tegenstrijdigheden die in de beslissing staan, merkt de Raad op dat verzoeker op het einde van het gehoor geconfronteerd werd met de andersluidende verklaringen die hij had afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hem nog de kans werd geboden om elementen toe te voegen (gehoor dringend beroep, p. 36 tot 38). Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker niet toelicht welke elementen, die essentieel zijn voor de beoordeling van zijn asielrelaas, hij nog had willen toevoegen, terwijl hij daar middels zijn verzoekschrift en zijn verzoekschrift tot voortzetting de mogelijkheid toe had.
7. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, namelijk dat "*zijn verhoring voor de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt was en zijn verhaal moest samengevat zijn*" en het schieten tijdens zijn vlucht toen hij uit Libanon terugkeerde in 2001 een detail is, is de Raad van oordeel dat de wijze waarop de veiligheid hem probeerde te arresteren, namelijk al dan niet onder bedreiging van wapens of het lossen van "heel veel schoten", geen detail betreft doch wel een essentieel element in zijn relaas. Verder blijkt uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker ook daar uitgebreid werd gehoord (drie uur) en uit niets blijkt dat zijn verhaal moest samengevat zijn.

8. Waar verzoeker argumenteert dat de tegenstrijdigheid met betrekking tot het uur van de arrestatie een eenvoudige vertalingsfout is stelt de Raad vast dat deze tegenstrijdige verklaring geen betrekking heeft op verzoekers beweerde poging tot arrestatie door de Syrische autoriteiten doch wel op het tijdstip waarop hij het slachtoffer beweert te zijn geweest op 15 december 2005 van H.S. die samen met drie anderen verzoeker in elkaar sloeg in Libanon na de moord op de Syrische journalist Gebran Tueni. Deze tegenstrijdigheid en de tegenstrijdigheid met betrekking tot het aantal telefoontjes dat verzoeker zou hebben gekregen van S. die hem verwittigde dat hij in gevaar was in Libanon, vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet weerlegd met valabele argumenten, en hebben betrekking op verzoekers verblijf in Libanon. Vermits verzoekers vrees moet worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van herkomst, namelijk Syrië, zijn de verklaringen met betrekking tot zijn verblijf/vervolgung in Libanon niet relevant voor de beoordeling van zijn vrees voor vervolging ten aanzien van de Syrische autoriteiten.
9. De Raad concludeert dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de Syrische autoriteiten aannemelijk maakt vermits zijn vluchtrelaas en de beweerde vervolgingsfeiten door zijn autoriteiten niet geloofwaardig zijn.
10. Voor zover verzoeker zich voor de subsidiaire bescherming beroept op zijn religie (maroniet) en verwijst naar de huidige politieke situatie in Syrië ten opzichte van de christelijke minderheid in de regio waarvan hij afkomstig is, wijst de Raad op de verklaring van Bisschop Massoud in het Cedoca-document waaruit blijkt dat "*de Maronitische gemeenschap in Syrië op geen enkele manier door de Syrische autoriteiten gehinderd wordt*". De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 november 2008 door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
dhr. W. MULS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M.-C. GOETHALS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

F. HOFFER.